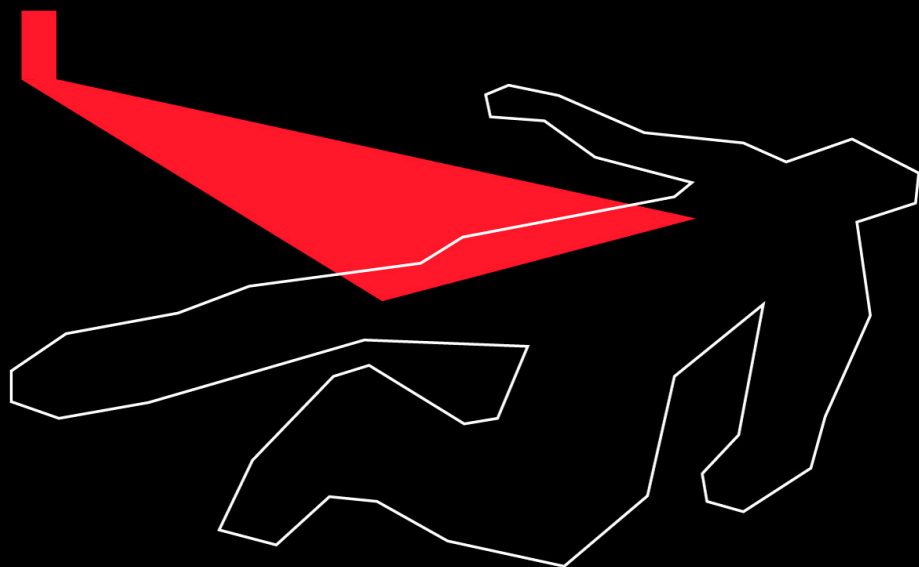

Ljndeni

KRIMINÁLNE
PRÍBEHY
Z ČIAS
NEDÁVNÝCH

Jaromír Slušný

Kriminálne príbehy z čias nedávnych

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Jaromír Slušný

Kriminálne príbehy z čias nedávnych – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Ljndeni

KRIMINÁLNE PRÍBEHY Z ČIAS NEDÁVNYCH

Jaromír Slušný

KRIMINÁLNE PRÍBEHY Z ČIAS NEDÁVNÝCH

Ljndeni

Text © Jaromír Slušný

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1175-3

ISBN e-knihy 978-80-566-1231-6 (1. zverejnenie, 2019)

Úvodom

Kriminalita sa v modernej dobe stala súčasťou nášho života, nechcenou a odmietanou. Ale to samé nestačí, aby sme sa jej zbavili. Dnes nikoho neprekvapí, keď sa hovorí o zločincoch z povolania, pre ktorých je zločin bežným životom a pobyt vo väzení ani nie tak trestom ako súčasťou ich životného štýlu. Vyjdú z neho a pokračujú tam, kde pred nástupom trestu skončili.

Medzi nich isto patria ľudia s pomýlenými životnými hodnotami, ktorí navonok vedú usporiadaný život, ale pod jeho povrchom búri sopka, ktorej výbuch zničí všetko okolo nich a súčasne aj ich samotných. Sú to egoisti, do seba a svojich potrieb zahľadení sebeci, ktorí svoje okolie a často aj najbližších považujú za odpad, a potom s nimi zaobchádzajú podľa svojej nálady.

No na kriminálnu dráhu sa často dostávajú aj ľudia, u ktorých by sme to vôbec nepredpokladali. Vzorní otcovia rodín, príkladné manželky, poslušné deti... Dlho žijú čestne a riadne, ale jedného dňa sa dostanú na križovatku života a z naivity, hlúposti či nedomyslenosti si vyberú ten nesprávny smer.

Ďalších na cestu zločinu dostane príležitosť, ktorá sa objaví nečakane, ale o to lákavejšie a naliehavejšie. Človeka vykoľajú a privedie ho do nešťastia. Často mu v tom „pomôžu“ jeho skryté negatívne vlastnosti – lakomosť, chtivosť, hrabivosť, láska k poháriku, sklon k požívačnosti, snaha žiť ľahko a na úkor iných, iluzórna predstava o vlastnej nepolapiteľnosti. Všetky naraz vyplávajú na povrch jeho duše, pohltia ju a stiahnu na dno spoločnosti.

KRIMINÁLNE PRÍBEHY Z ČIAS NEDÁVNÝCH

Táto publikácia je o nich všetkých. Približuje nám kriminálne príbehy vrchného poschodia zločinu, ale nevyhýba sa ani jeho nižším poschodiam. Prináša literárne spracované príbehy skutočných vrahov a násilníkov, ale aj rozkrádačov a zlodejov, či prostých ľudí, ktorých na scestie dostal len jeden nezvládnutý okamih ich života.

Jaromír Slušný

Dajme si ešte za pohárík!

Kto by na vlastnej koži nepoznal tie slávne slová: „Ešte dve deci a ideme domov!“ Koľkokrát už od základu zmenili život človeka, koľkokrát už na ich konci stálo nešťastie. A predsa sa ich práve v tejto chvíli chystajú niektorí vysloviť.

Bola streda 12. septembra 1979 poobede. V jednom z bratislavských podnikov sa pomaly rozbiehala malá oslava. Jedna zo zamestnankýň mala meniny, a tak na stôl položila pár fliaš vína. Nebolo toho mnoho. Na každého sláviaceho pripadlo niekoľko decákov. Medzi nimi sedeli aj 22-ročná Viera a 24-ročná Oľga. Prvá pracovala vo výpočtovom stredisku, druhá v administratíve. Boli to slušné mladé ženy a nikdy s nimi neboli žiadne problémy. V ten deň vybočili zo svojich zvyklostí a zaplatili za to daň najvyššiu.

Eudia dosť popíjali a keď sa oslava skončila, premýšľali, kde by pokračovali. A tak sa dostali do pivárne Stará sladovňa. Zábava pokračovala a k veseliacemu sa spolku sa postupne pridalo pár nových známostí, ktorých nikdy nie je v pohostinstvách málo. Niektorí sa rozlúčili a bežali za svojimi najbližšími. Viere a Oľge sa v podniku páčilo. Muži sa okolo nich krútili a boli by zniesli i modré z neba za jeden z ich úsmevov. Nik už nevie, kedy sa pri ich stole objavil 25-ročný Števo. Tiež mal dôvod na oslavu. Nedávno dostal byť, dnes ho vymaľoval a čiastočne zariadil. Jeho manželka mu nechcela

v práci prekážať, a tak odcestovala k mame. Uvoľnila tým priestor pre vraždu.

Krátko po desiatej hodine večer Stará sladovňa zatvárala, a tak sa slávici krúžok rozhodol pokračovať inde. Zlákala ich reštaurácia Krym, kde sa pokračovalo až do ďalšej záverečnej. Vtedy sa počet oslavujúcich scvrkol na číslo päť. Okrem Oľgy, Viery a Štefana v Kryme popíjal posledný z ich spolupracovníkov a jeden Štefanov kamarát. Vypili dva litre vína, zaplatili a vyšli na ulicu. Spolupracovník oboch žien sa rozlúčil a odišiel. Oľga a Viera odchádzali so Štefanom. Jeho kamarát sa k nim snažil pripojiť, ale Štefan ho odbil, že nie je žiaduci. Smutne sa díval za odchádzajúcou trojicou, ktorá sa zakrátko stratila v bratislavských uliciach. Od tej chvíle mladé ženy už nikto živé nevidel. Na druhý deň do práce neprišli a ani ďalší deň nie.

V sobotu 15. septembra 1979 o trištvrte na dve poobede na mestskej správe VB v Bratislave zazvonil telefón. Vzrušený ženský hlas oznamoval, že v kríkoch medzi železničnou traťou a záhradnou reštauráciou Krym sa našli dve ženské mŕtvolky. Aj keď sa toto miesto nachádzalo v podstate v strede Bratislavy, a dokonca len 120 metrov od budovy dnešného Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, nebolo frekventované. Hneď vedľa sa totiž rozkladal bratislavský prístav, ktorý prístup k nemu zamedzoval.

Na miesto nálezu sa okamžite vydala policajná výjazdová skupina, ktorá konštatovala, že obe mŕtvolky ležia medzi svahom železničnej trate a plotom záhradnej reštaurácie vo vzdialenosti sedem metrov od seba. Na telách úbohých žien boli jasné stopy po škrtení a bití. Jedna z nich mala na krku zreteľnú ryhu po škrtení, druhá mala na pravom prsníku otlačok nepravidelných zubov po uhryznutí. Doklady ani ďalšie osobné veci pri sebe nemali. Z toho policajti usúdili, že miesto nálezu mŕtvol nemusí byť miestom vraždy, ale istí si tým neboli.

Keď dôkladne prehľadali miesto nálezu, objavili prázdny pollitrový pohár, škatuľku cigariet značky Clea a čo bolo najdôležitejšie, hnedo-bielo-čierny opasok od županu. Už vtedy im napadlo, že ženy mohli byť uškrtené práve ním.

Doslova beštiálna vražda mladých žien hnala policajtov do práce. Súdna pitva ukázala, že obe ženy boli uškrtené mäkkým škrtidlom s hladkým povrchom, pravdepodobne z textílie. Zodpovedalo to nálezu opasku od župana, ktorý policajti našli na mieste nálezu mŕtvol. V krvi oboch žien bol objavený alkohol. U prvej 1,03 promile, u druhej dokonca 1,76! Stav tiel zároveň poukazoval na to, že boli zavraždené v noci z 12. na 13. septembra 1979. Ich totožnosť však bola stále neznáma. Preto policajti zapojili do pátrania aj televíziu. Krátko po pátracej relácii na policajnom dispečingu začali zvonit telefóny, takže totožnosť zavraždených prestala byť pre políciu záhadou. Potom už šlo všetko rýchlo. Polícia vypátrala všetkých účastníkov oslavy od podniku až po reštauráciu Krym. Zakrátko pred vyšetrovateľom sedel na stoličke aj Štefan.

„Áno, s tými ženami som popíjal,“ priznal, „po odchode z Krymu som ich odprevadil na zástavku električky, počkal s nimi na ňu, rozlúčil sa a šiel.“

Policajti ale dostali do rúk záznam o jeho dovtedajšej trestnej činnosti. Ukázalo sa, že pred rokom bol odsúdený za výtržnosť a útok na verejného činiteľa. V tom istom roku bolo proti nemu vedené vyšetrovanie kvôli pokusu o znásilnenie, i keď bolo rozhodnutím prokurátora pre nedostatok dôkazov zastavené. Z výpovedí svedkov – jeho známych, spolupracovníkov a susedov vyplynulo, že ide o pomerne inteligentného človeka so sklonsmi k násiliu, ktorý neznášal, ak sa mu žena, ktorú sa rozhodol dostať, postavila na odpor. Zvlášť agresívny je pod vplyvom alkoholu a voči ženám. Bohužiaľ až vyšetrovanie ukázalo jeho osobnosť v plnom rozsahu. Bolo mu dokázaných niekoľko prípadov brutálnych znásilnení a pokusov o znásilnenie. Dva týždne pred dvojnásobnou vraždou – 27. augusta 1979, sa dokonca pokúsil zavraždiť jednu zo svojich minulých obetí, pretože sa bál, že proti nemu bude svedčiť!

Na základe týchto informácií bola v jeho byte vykonaná domová prehliadka, ale jej výsledok nebol uspokojivý. Preto boli prehľadané okolité domy a v starej kotolni jedného z nich bol v kontajneri

na odpadky nájdený hnedo-bielo-čierny župan s rovnakým vzorom, aký mal opasok od župana nájdený na mieste nálezu oboch mŕtvol. Štefanovi známi i manželka potvrdili, že je jeho. Štefan sa aj v tejto situácii pokúsil zapierať, ale nakoniec všetko priznal. Vyšetrovatelia si vypočuli jeden z najotrasnejších prípadov vo svojej policajnej praxi, hraničiaci s najpríšernejšími horormi.

„Keď sme vyšli na ulicu pred Krym, navrhol som Viera, aby šla ku mne. Že jej ukážem svoj nový byt a tak... Najprv ísť nechcela, ale keď jej Oľga povedala, že pôjde tiež, tak súhlasila. V byte sme posedeli. Otvoril som fľašu červeného vína a vypili sme dva alebo tri poháriky, ale Oľga vstala a chcela sa ísť natiahnuť. Odviedol som ju do obývačky. Zatiaľ, čo si stiahla šaty a ostala len v podprsienke a nohavičkách, vytiahol som zo skrine deku a keď sa natiahla na gauči, tak som ju prikryl. Potom som ju požiadal, či by sa so mnou nevyspala. Odmietla, a to ma rozzúrilo. Tak som šiel znovu do skrine, vzal opasok od župana a uškrtil ju.

Viera zatiaľ sedela vedľa a nevedela, čo sa stalo. Tiež sa chcela ísť natiahnuť, tak som jej ustlal. Keď sa zobliekala, požiadal som ju, aby sa so mnou vyspala. Odmietla, že je ešte panna. To nemala robiť. Vrhol som sa na ňu a mlátil som ju. Ona sa bránila, ale ani to jej nepomohlo. Dvakrát som ju znásilnil. Potom som jej cez krk prehodil opasok od župana, škrtil ju, a tak ju prinútil, aby išla so mnou k trati. Po ceste sa mi vytrhla, ale dobehol som ju a opaskom uškrtil. Potom som jej telo hodil k trati a priniesol tam i telo Oľgy. Šperky a peniaze som im vzal, kabelky a doklady hodil do Dunaja. Bohužiaľ, až doma som zistil, že som tam stratil svoj opasok. Vrátil som sa, ale v tej tme som ho nenašiel.“

Súd starostlivo zvážil všetky okolnosti tejto dvojnásobnej vraždy a Štefana odsúdil na trest smrti. Rozsudok bol vykonaný.

Hrôza v ubytovni

„Iný kraj, iný mrav!“ Kto by nepoznal toto okrídlené porekadlo. A nová doba, ktorá otvára brány príslušníkom mnohých národov, aby slobodne cestovali po celom svete a žili si tam podľa svojich zvykov, to len potvrdzuje.

V strednej Európe stáročia žili vedľa seba vždy mnohé národy a národnosti – Česi, Slováci, Maďari, Poliaci, Nemci, Rakúšania, Rusíni, ale tiež Židia a Rómovia. Na konci sedemdesiatych rokov sa do vtedajšej ČSSR prisťahovala komunita, ktorá tu nikdy predtým nežila, ale vzápätí sa v Čechách i na Slovensku veľmi pevne usadila – Vietnamci. Podľa odhadov z roku 1989 ich tu žilo 35 000, čo je úctyhodné číslo.

Aj oni si priviezli svoje zvyky, mentalitu i spôsoby riešenia problémov. Mnohí pochádzali z južného Vietnamu a niesli nezmazateľné znamenia vojny, v ktorej ľudský život nič neznamenal. Navyše viacerí z Vietnamcov sa už v tomto čase prestali zaujímať o prácu v našich závodoch a snažili sa zarábať, ako sa dalo. Zriadili si tajné dielne na šitie obľúbených a nedostatkových texasiiek, zapojili sa do predaja pašovaného tovaru, najmä digitálnych hodín a hier. V dôsledku toho začali medzi nimi vznikať majetkové rozdiely a snaha o ich udržanie, vyrovnanie alebo zmiernenie prispela k rastu trestnej činnosti. Najotrasnejšími sa stali prípady lúpeží a vražd dodnes spätých s použitím nadmernej krutosti, miestami hraničiacej až s beštialitou.

Štyri minúty po polnoci 28. augusta 1988 búchal na okno miestnej policajnej stanice na okraji Bratislavy človek.

„V ubytovni ZARES sa pobili Vietnamci. Je tam mnoho krvi! Od-
kazuje to nočný strážca. Už volal záchranku, ale treba tam aj vás.“

Príslušník ZNB hneď vyrazil na miesto činu a nečakal ho pekný pohľad. Minul sa so sanitkou, ktorá odvážala jedného zo zranených, ale žiadnych ďalších nevidel. Krvavé stopy ho však doviedli k oknu ubytovne. I to bolo celé od krvi. Miestnosť však bola zamknutá a vo vnútri panovala tma. Policajt by síce na mieste zločinu nemal vyrábať stopy, ktoré neskôr popletú vyšetrovateľov, ale tentoraz nemal inú možnosť. Vnútri mohli byť ďalší ranení! A tak spolu s nočným strážnikom vyrazili dvere a vstúpili do miestnosti. Našli tam veľký neporiadok, mnoho krvavých stôp a veľkú kopu posteľnej bielizne nahádzanej na zemi. Keď ju čiastočne rozhrnuli, objavili telá dvoch zavraždených mužov!

Na miesto sa dostavili špecialisti z Mestskej správy ZNB a zisťovali, čo sa stalo. Predovšetkým sa im podarilo identifikovať všetky tri obete. Prvou bol 27-ročný Slovák Ján. Druhou 24-ročný Vietnamec Luen. Tretia obeť, 26-ročný Vietnamec Phong, bol odvezený do nemocnice a operovaný, útok prežil. Telá všetkých troch boli posiate množstvom rezných a bodných rán. Tak príšernú vraždu už Bratislava dlho nevidela.

Hneď na druhý deň sa policajtom podarilo vypočuť zraneného Vietnamca. Nemohol im toho povedať mnoho, pretože i v tú chvíľu v podstate bojoval o život. Zozbieral všetky sily a vypovedal, že večer 27. augusta 1988 do ubytovne vtrhli dvaja Vietnamci. Jedným z nich bol ich bývalý priateľ z čias, keď pracovali v Sempre Děčín, ktorého jeho spolupracovníci poznali ako Ivana. Na meno druhého útočníka si spomenul až ďalší deň.

Podľa všetkého k nim obaja vrahovia vtrhli so sekerami v rukách. Snažili sa ich vytlačiť z izby von, a tak sa začala bitka. Až tá zobudila Slováka Jána, o ktorom obaja útočníci až do tej chvíle nevedeli a pribehol svojim vietnamským kamarátom na pomoc. Útočníci so sekerami

v rukách zaútočili i na neho. Prvú ranu sa mu podarilo odraziť, ale druhá sa mu zaľala do hlavy. Zranený Vietnamec sa pokúsil tento moment využiť, utiecť na dvor a privolať pomoc, ale chytili ho a dvere zamkli. Ján ležal na zemi a už sa nehýbal. Vtedy útočníci donútili oboch Vietnamcov ľahnúť si na zem, zviazali ich a obrali o peniaze. Jednému z nich vzali 24 000 Kčs, ktoré mal zašité v slipoch, druhému 22 000 Kčs ukrytých v šatoch. Potom sa začal lámať osud všetkých troch obetí. Zo strachu, aby ich Ján neudal, ho na mieste dobili sekerami a nožom, ktorý si obaja vrahovia navzájom požičiavali. Potom sa vrhli na svojich krajanov a naložili s nimi úplne rovnako. Pretože si mysleli, že sú všetci mŕtvi, ich telá zatiahli do stredu miestnosti, nahádzali na ne bielizeň a odišli do umývárne. Tam sa upravili a vyčistili škvrny od krvi. Z areálu ZARES-u sa dostali tak ako doň – cez plot v jeho zadnej časti. Sekery a nôž hodili do rybníka, došli na neďalekú zastávku trolejbusu, kde si zastavili taxík. Vedeli, že ich budú hľadať, tak sa odviezli na železničnú stanicu a Bratislavu rýchlo opustili. Útočisko našli u svojich krajanov v Hradci Králové, potom sa, až do svojho zatknutia 31. septembra 1988, túlili po Čechách.

Jeden zo zranených Vietnamcov ale žil. Podarilo sa mu cez okno preliezť na dvor a zavolať pomoc. Ostatné už vieme...

Výsluch oboch vrahov začal hneď po ich privezení do Bratislavy. Už vedeli, že jedna z ich obetí útok prežila a zakrátko s nimi bude konfrontovaná, tak mnohé nezapierali. Bratislavskí policajti im zároveň ukázali obe vražedné sekery i lovecký nôž so stopami krvi, ktoré našli na dne rybníka. Podľa výpovede prvého vraha obom bratislavským Vietnamcom celkovo štyrikrát dodali pašované digitálne hodinky za 50 000 Kčs, aby ich so ziskom predali. Bratislavskí Vietnamci ale sľúbenú sumu nezaplatili. A tak ich vrahovia niekoľkokrát napomínali, až im došla trpezlivosť. Ráno 27. augusta 1988 prices-tovali do Bratislavy. Najedli sa v hoteli Kyjev, kde začali piť. Po pár vodkách nakúpili všetko potrebné – sekery a šnúru na prípadné zviazanie obetí. Keď vliezli do areálu ZARES-u, k dverám ubytovne šiel Mieng. S obidvomi obeťami sa poznal a jemu by otvorili rýchlejšie.

Tak sa aj stalo. Keď vtrhli dovnútra, chceli len svoje peniaze. Ale Ján sa začal biť a oni ho museli zneškodniť. Ani ostatným by sa nič nestalo, keby sa nebránili... Oni sa však z ničoho nič vrhli k dverám a chceli utiecť. A tak museli vraždiť znova...

Na druhý deň ale Mieng svoju výpoveď zmenil. Blížila sa konfrontácia s preživším Vietnamcom a tá by pre oboch vrahov nedopadla dobre. Mieng to pochopil a konečne povedal pravdu:

„Mali sme finančné problémy a nevedeli, čo s tým. Vtedy nám jeden kamarát v Prahe navrhol, či by sme neskúsili prepadnúť dvoch našich známych v Bratislave. Všetci sme ich poznali. Kedysi s nami pracovali v Děčine a mali zo všetkých najlepšie zárobky. Podľa posledných informácií sa v Bratislave zapojili do predaja pašovaných hodínok. Vo všetkom sa im darilo a peniaze sa k nim len tak hrnuli. Náš známy povedal, že jeden z nich má neustále pri sebe tak 30 – 40 000 korún a ani ten druhý na tom nie je najhoršie. Tak sme sa ich rozhodli prepadnúť, zabiť a obrať. Ostatné už viete.“

Ďalší priebeh vyšetrovania v podstate potvrdil túto verziu. Najhoršie bolo, že obaja pricestovali do Bratislavy s úmyslom vraždiť a na všetko sa dôkladne pripravili. Pri psychických testoch však ani jeden z nich neprejavil známky zvýšenej agresivity! Vražda nepohodlného človeka sa im zdala byť normálna a prijateľná. Mestský súd v Bratislave oboch odsúdil na trest smrti. Najvyšší súd tento výrok potvrdil, ale prezident republiky ho nakoniec zmiernil na trest dvadsaťpäť rokov väzenia.

Strach

Do hrnca susedom vidiš, ale do ich srdce už menej. Sused vás pozdraví, vy jeho a každý sa ponáhľate za svojou prácou. Pritom vôbec netušíte, že sa len kúsok od vás začína tragédia, ktorá bude šokovať všetkých okolo.

Pán Štefan bol Maďar z juhozápadného Slovenska. Roku 1969 emigroval a osud ho zavial až do ďalekej Austrálie. Tam sa na neho usmialo šťastie. Zamiloval sa do mladej Maďarky Margaret. Jej rodičia opustili svoju vlasť už po skončení II. svetovej vojny a až do roku 1950 žili v Nemecku. Veľmi sa im tam nedarilo a keď sa objavila možnosť vycestovať do Austrálie, hneď ju využili. Mladej Margaret sa Štefan zapáčil a už roku 1973 bola svadba. Rok na to sa im narodila dcéra Hilda, o ďalšie dva roky dcéra Natália a všetci dokonca dostali austrálske občianstvo. Dalo by sa povedať, že im šťastie navonok prialo i naďalej, ale Štefana to čím ďalej, tým viac, ťahalo na Slovensko – domov. Jeho žena na strednú Európu tiež spomínala v dobrom a keď v roku 1978 zomrel jej otec a Štefanov svokor, rozhodli sa požiadať československé orgány, či by sa nemohli nastahovať k nám. Opäť všetko dopadlo dobre, dostali československé vízum a povolenie k dlhodobému pobytu. Margaretina matka, ktorú v Austrálii už nič nedržalo, do ČSSR odcestovala s nimi.

Ani u nás sa nemali zle. Štefan tu mal príbuzných a pár kamarátov, ktorí mu pomohli kúpiť malý rodinný dom v nevelkej dedine v okrese

Galanta a tiež si nájst prácu na miestnom statku. Zarábal dosť, aby uživil svoju rodinu i svokru, ktoré do práce chodiť nemuseli a starali sa len o dom, deti a domácnosť. Hilda chodila do školy, Natália do materskej škôlky.

Navonok žili šťastne, ale vo vnútri rodiny to začalo škripať. Štefanova manželka sa v novom prostredí cítila dobre, ale napriek tomu si nebola istá.

„Zase si sa bavil s tou novou dojičkou!“ vyčítala mužovi, keď sa vrátil z práce. „Jolanka mi povedala.“

„Ako sa s ňou môžem nebaviť, keď pracujeme vedľa seba?“ nechápal Štefan.

„Však ja ťa poznám! Najprv padne pár slov, potom prídu na rad úsmevy...“ rozplakala sa.

„Pár slov padne i úsmevy prídu, ale tým to skončí,“ tíšil ju manžel. „Tebe stačí, ak nejaká žena len prejde vedľa mňa a už vyvádzaš. Raz ti prekáža jedna, raz druhá...“

„Pretože ty vždy voľakoho máš! Vždy si nejakú nájdeš!“

„Kolkokrát si ma už podozrievala?“ nestrácal trpezlivosť. „Nikdy z toho nič nebolo. Len si nervy ničíš.“

„Nie, že nič nebolo! Mne sa len nič nepodarilo dokázať!“

„A čo v Austrálii bolo lepšie!“ začal sa hádať Štefan. „Nemali sme priateľov, okolo nás boli samí cudzí ľudia, na všetko sme boli sami. Teraz máme dom, priateľov, známych. Vy s matkou klebetíte s celou dedinou. To v Austrálii nebolo!“

Zmienka o Austrálii vždy zabrala. Margaret sa tam necítila dobre, nemala kontakt s ľuďmi a všetko jej tam bolo cudzie. Tu si našla priateľky, ochotných ľudí a cítila sa ako doma. Po čase však každú zmienku o Austrálii začala chápať ako vyhrážku.

„Nie!“ povedala si po nejakom čase. „Tam sa už nikdy nevrátim! Ani ja, ani matka, ani moje deti!“

Zatiaľ ale nevedela, ako to zariadiť. Stále viac však spomínala, ako v Austrálii navštevovala kostoly a stretávala sa s ľuďmi, o ktorých sa hovorilo, že vedia sprostredkovať stretnutie s dušami mŕtvych. Pri jednej seanse sa jej vraj ozval duch jej otca.

„Život tu je krásny a blažený,“ mal jej vtedy povedať, „stačí sem len zájsť.“

Spomienka na túto príhodu, strach zo straty manžela a strach z návratu do Austrálie naštartovali na začiatku roku 1981 celú tragédiu. Margaret prestala vnímať smrť ako konečnú zástavku, ale vnímala ju len ako prestupnú stanicu do nového životného rozmeru. Od polovice januára sa na ňu začala pripravovať. Rozrezávala a ničila svoje šatstvo, predala všetky šperky. Peňazí sa ale taktiež zbavovala. Zalepovala ich do obálok a nechávala na frekventovaných miestach, aby ich ľudia našli a nechali si ich. Nakoniec spálila šekovú knižku na 15 000 tuzevých korún. Na začiatku marca bola pripravená.

V stredu večer 4. marca 1981 len tak mimochodom svojmu mužovi oznámila, že zajtra nedá deti do školy, ale spolu s nimi i s matkou pôjdu na nákupy do Dunajskej Stredy. Štefan súhlasil. Nič sa mu na tom nezdalo byť podozrivé.

Na druhý deň ráno odišiel do práce. Len čo sa za ním zatvorili dvere, Margaret sa obrátila na svoju matku.

„Do Dunajskej Stredy nejdeme. Štefan mi je neverný a chce, aby sme sa vrátili do Austrálie. Nedá sa presvedčiť. Už mám len jedno východisko. Odídem i s deťmi za otcom na druhý svet! Tam budem mať pokoj.“

Jej matka bola všetkým taká šokovaná, že prestala racionálne uvažovať.

„Bez teba tu neostanem!“ rozplakala sa. „Ak máš zomrieť ty i obe deti, tak aj ja!“

Na tom sa dohodli. Zavolali obe deti, preobliekli ich do slávnostných šiat a dali im lieky na spanie. Potom obe telá zanesli do izby Margaretinej matky a položili na jej posteľ. Priniesli tam aj tri propán-butánové fľašky a postavili ich k posteli. Utesnili okenice, nad posteľ natiahli plachty, aby im plyn zbytočne neunikal k plafónu, zapreli dvere doskou a zamkli ich. Nakoniec si ľahli k deťom a pustili plyn. Bohužiaľ, vôbec nevedeli, že propán-bután dospelého a zdravého človeka neusmrť, len mu spôsobí vážne zdravotné problémy. S malým deckom

je to iné. Na rozdiel od dospelého je tento plyn preň smrteľne jedovatý. A tak na trest smrti obe ženy neodsúdili seba, ale obe malé deti!

Margaret plyn najprv uspal, ale keď sa po nejakom čase prebrala, uvidela, že babička s Hildou ležia v bezvedomí, takže sa domnievala, že sú už mŕtve. Rovnako ale videla, že Natália je ešte stále živá. Vstala z postele, rozbila sklo na obraze a črepinou skla jej hlboko zarezala do ľavej ruky. Potom opäť stratila vedomie.

Štefan sa vrátil domov na obed, ale keďže na dvore nikoho nevidel a dom bol zamknutý, pomyslel si, že sú ešte v Dunajskej Strede a vrátil sa do práce. Situácia sa opakovala, keď sa navečer vrátil domov. Začal opravovať veci okolo domu, ale všetko sa mu zdalo byť podivné. Pred deviatou večer dospel k záveru, že žena od neho utiekla a vzala so sebou svoju matku i deti.

Odbehol do hostinca poradiť sa so sestrou, potom sa vrátil domov, vylomil dvere a začal pátrať po dome. Izba jeho svokry bola ale až v zadnej časti domu a tam sa najprv pozrieť nešiel. Potom však odtiaľ začul Hildin plač. Až na chodbe pred izbou zacítil zápach plynu. Vylomil dvere, vytiahol telá oboch detí, Margarety i jej matky. Hneď mu bolo jasné, že malú Natáliu nikto nezachráni. Niekoľko hodín už bola mŕtva.

Všetkým trom ostatným lekári v Šali, kam ich hneď odviezli, život zachránili. Ani Margaret, ani jej matka však trestu neušli. Súd posúdil smrť malej Natálie ako vraždu. Za tento čin, spolu s pokusom o vraždu malej Hildy, Margaret odsúdil na osem a pol roka a jej matku na sedem a pol roka väzenia.

Osudová sekunda

Niekedy dlhoročná lopota, niekedy sekundy rozhodujú o osudoch ľudí. Čím je zmena rýchlejšia, tým je aj dramatickejšia a často i tragickejšia. A najhoršie na tom je, že osudové sekundy väčšinou nerozhodujú len o osude jedného človeka, ale najmenej dvoch.

Bol pondelok 19. júla 1982 krátko po siedmej hodine večer. V tento čas obvykle začínali Televízne noviny, ale na ich pozeranie nebolo vždy veľa času. Presne vtedy 67-ročný pán Jozef, ktorý býval v Jelenci – známom mestečku uprostred cesty medzi Nitrou a Zlatými Moravcami, v malom domčeku neďaleko železničnej trate, bielil pivnicu. A takúto prácu nemôžete kvôli televízii prerušiť.

V pivnici pracovala aj jeho rovnako stará družka Agneša. Triedila posledné jablká z minuloročnej úrody a tie nahnité odkladala do papierovej škatule. Napriek tomu, že pánu Jozefovi bola družkou, nebývala u neho, ale v dedine o niekoľko kilometrov ďalej. Za Jozefom dochádzala vždy, keď to bolo nutné, ale keď máte šesťdesiatsedem, už žiadne revolúcie neplánujete. Žijete pokojne, zaoberajúc sa starosťami všedného dňa.

Ani teraz nič veľkého neplánovali. Jozef bol už s bielením na konci, ona zakrátko jablká tiež pretriedi, potom zájde do kuchyne, pripraví večeru...

„Tých ale je...” prehodila k Jozefovi so zhnitým jablkom v ruke.

„Každý rok je to rovnaké,“ glosoval Jozef, „dlho sa držia, ale potom rýchlo odchádzajú. Vyhod' ich na smetisko, ja to medzitým dorobím.“

Agneši nebolo treba radiť, aj sama vedela čo a ako. Pozrela na Jozefa, odhadla, že mu to môže trvať ešte také dve – tri minúty, vzala škatuľu s nahnitými jablkami, lakťom si otvorila dvere vedúce na dvor k hnojisku a vyšla. Jozef sa za ňou pozrel, privrel oči a už si predstavoval večeru, ku ktorej si zakrátko sadnú.

Vrhol sa na posledný kúsok nenatretej steny, mľaskal štetkou zhora nadol, takže ani nepočul podivný zvuk, ktorý do atmosféry pokojného večera vôbec nezapadol. Keď zabilil posledný kus steny, zohol sa po vedro, vzal ho do ruky a šiel vyniesť na dvor. Skôr ako stihol vziať kľučku do ruky, dvere sa rozleteli a v nich stála Agneša s košeľou celou od krvi.

„Jaj,“ zašepkala. „Jaj...“

A padla bez duše na dlážku tvárou dole.

Jozef pustil vedro, vrhol sa k nej, zdvihol ju zo zeme, vyniesol na dvor. Zazrel tam svojho suseda, ako k nemu nazerá cez plot.

„Zavolaj sanitku!“ zakričal na neho a Agnešu položil na trávnu. Sám nevedel, čo má robiť. Nevedel to nakoniec ani doktor zo sanitky, ktorá zanedlho dorazila. Jozefova družka bola mŕtva a už jej nikto nemohol pomôcť.

Krátko po doktorovi na miesto dorazili policajti zo Zlatých Moraviec, ktorých záchranka informovala o tom, čo sa stalo a hneď po nich aj policajti z Nitry. Prezreli dvor aj záhradu, ktorá za ním ležala, ale nič podozrivé nenašli. Pozreli sa na nebohú a v situácii, ktorá tam nastala, mohli len konštatovať, že má na hrudi menší otvor, pravdepodobne po strele z nejakej zbrane. Ináč žiadne ďalšie stopy na jej tele neboli. Mohli ešte konštatovať, že prípadný strelec strieľal z väčšej diaľky, čo nakoniec pomohlo práve Jozefovi.

V prípadoch, že polícia nájde mŕtvolu na dvore a nad ňou stojí jej manžel alebo druh, celý od krvi, je prirodzene prvým podozrivým. Teraz bolo jasné, že páchatelom nemohol byť v žiadnom